

EMMA BLEEKER

Onder de
sterren

RED STAG STATION BOEK 1

AMSTERDAM · ANTWERPEN

HOOFDSTUK 1

Lizzie

Drie maanden geleden had ik alles nog fenomenaal voor elkaar. Ik verkeerde in de waan dat het leven als een ritje met een kabelbaan is: dat je langzaam maar zeker steeds hoger komt, tot je uiteindelijk de top bereikt. En ook al was ik net negenentwintig geworden, de top waarnaar ik op weg was, leek al heel dichtbij.

Eigenlijk ging alles fantastisch. Ik weet dat mensen bij wie alles fantastisch gaat bloedirritant zijn. Nog irriteranter: mensen bij wie alles fantastisch gaat en die ook nog eens nergens anders over kunnen praten. Zo iemand was ik. Zo iemand die de zachtaardigste mensen dingen laat denken als: ik hoop dat je pokkedure kapper zo'n enorme kater heeft dat ze met haar trillende, perfect gemanicuurde handen uitschiet en niet alleen een veel te korte pony bij je knipt, maar ook je voorhoofd gruwelijk verminkt, precies op de plek waar die veel te korte pony ophoudt. Of: ik hoop dat je bij je volgende hotyogales het smerigste, zweterigste, stinkendste matje treft. Of: ik hoop dat er een gigantische muizenfamilie in je smaakvol ingerichte appartement in hartje centrum trekt om oneindig veel jongen te baren in de voering van je peperdure vintage bank.

Deed me allemaal niets, natuurlijk. Mijn kapster was een overtuigd niet-drinker, ik nam mijn eigen matje mee naar hot yoga en mijn appartement was zo vakkundig gerenoveerd dat er nog geen spin binnenkwam. Nee, het ging zó goed, ik was echt gaan geloven dat ik al het ongeluk in mijn leven op mijn vijfde al voor-

geschoteld had gekregen en dat het vanaf dat moment alleen nog maar beter en mooier kon worden, tot in het oneindige.

Om te beginnen had ik dus dat prachtige appartement in de Jordaan, de leukste wijk van Amsterdam. Mijn droomhuis. De bovenste twee verdiepingen van een zeventiende-eeuws grachtenpand, met de authentieke details, uiteraard. De balken zichtbaar, maar ook perfect afgewerkte, modern geïsoleerde vloeren en muren. Geen lekkages en tochtende ramen en schimmelplafonds. Een droomkeuken met de groene tegeltjes en messing kranen waar ik al mijn hele leven naar had verlangd. Een badkamer met houtlooktegels, een douche die de indruk wekte thuis te horen in een luxeresort op Bali en een bijpassend vrijstaand bad van Mastello.

Maar dat was alleen nog maar de basis. In de inrichting had ik al mijn dromen verwezenlijkt. Als een chef-kok had ik ingrediënten gecombineerd tot er een waar sterreninterieur was ontstaan, dé ultieme combinatie van vintage en modern. Een vintage Togo-bank en twee bijpassende fauteuils van Ligne Roset schitterden in mijn woonkamer. Oudroze, wat in combinatie met de houten midcenturydressoirs, mijn rookglazen kroonluchter en de vintage Hollywood regency-lampen de umami van de woninginrichting opleverde.

In mijn slaapkamer, boven mijn stevige moderne bed met beddengoed van Yumeko: een *bubble lamp* van Helena Tynell. Nog zo'n oude droom. Aan de muur: Monsoon-behang van Arte. Elegantie, warmte, klasse. Perfectie. O, en in elke ruimte natuurlijk een heerlijke kaars of geurstokjes van Diptyque, zodat het overal in huis naar luxe rook.

Dan was er nog de logeerkamer, waar oma Kat regelmatig sliep. Ik had haar die naam als peuter niet gegeven omdat ze een kat had, maar omdat ze Catharina heette, en als ik 'oma Catharina' probeerde te zeggen kwam er altijd iets uit wat klonk als 'oma Kattenhaar'. Mijn moeder heeft er op een gegeven moment maar op aangedrongen het bij 'oma Kat' te houden, voordat mensen zouden gaan denken dat haar moeder een groezelig katten-

vrouwetje was. In werkelijkheid was ze namelijk precies het tegenovergestelde: een gedistingeerde, bourgondische kattenhaatster met als levensmotto: 'Je kunt beter rijk leven dan rijk sterven.' Ik had de logeerkamer aan haar wensen aangepast: ze hield erg van de natuur en sliep graag in het groen, dus ik had gekozen voor het La Serre-behang van Pierre Frey, dat de illusie wekt dat je in een gigantische tropische plantenkas woont, in combinatie met een antiek teakhouten bed, donkergroen beddengoed (Yumeko, *what else*) en een Lounge Chair van Vitra Eames, zodat ze zich af en toe even kon terugtrekken om met de benen omhoog in een streekroman weg te duiken.

Oma Kat was veel meer dan gewoon mijn oma. Mijn ouders kwamen allebei om het leven toen ik vijf was, bij een gruwelijk auto-ongeluk, het Grote Drama uit mijn jeugd, maar ik was zo jong dat ik het me nauwelijks herinner. Na het ongeluk nam oma Kat me in huis, waardoor ik opgroeide bij een liefhebbend familielid, in een nette huurwoning in Hilversum. Oma Kat is ooit getrouwd geweest, maar ik heb mijn opa nooit gekend, die was al overleden toen ik werd geboren. Oma Kat had het ook nooit over hem, waaruit ik opmaak dat het niet echt een gezellige vent was, want dat kun je gerust aannemen van mensen over wie na hun leven geen enkele grappige anekdote wordt verteld.

Naast een lieve oma en dat prachtappartement, dat ik had kunnen kopen dankzij mijn salaris, jarenlang toegewijd sparen, geld dat ik van mijn ouders had geërfd en een gulle schenking van oma Kat, waren er nog meer ingrediënten die mijn leven onbeschaaamd fantastisch maakten: 1) mijn baan als junior redacteur bij Chaos|Gaia Uitgevers, een bedrijf dat anders dan de naam doet vermoeden zeer strak georganiseerd was, maar dat bij de oprichting toch voor die naam was gegaan omdat het een soort ongeschreven regel is dat je je uitgeverij naar een Griekse god vernoemt en de wat toepasselijkere namen al op waren, 2) Zara en Tim, mijn beste vrienden en 3) Liam, mijn zeer knappe en hyperintelligente vriend.

Inmiddels weet ik dat ik niet in een door Diptyque geparfu-

meerde kabelbaan zat, maar in een vieze, rammelende achtbaan die bijna op het hoogste punt was aangekomen. Misschien overbodig om te benadrukken, maar: achtbanen stoppen daar niet. Als je eenmaal op de top bent beland, brengen ze je in een moordend tempo via allerlei misselijkmakende loopings terug naar de absolute bodem.

Achteraf gezien had ik de eerste looping een jaar geleden al kunnen zien aankomen, maar ik dacht toen nog dat het nieuws dat ik kreeg mijn levensgeluk alleen maar zou vergroten. Zara kwam bij me eten, zoals elke woensdag. Ik schonk haar een glas sancerre blanc van Villebois in. Normaal heeft ze de eerste slok al zowat genomen voordat ik klaar ben met inschenken, maar die woensdag keek ze een beetje moeilijk naar haar glas en zei: 'Ik drink liever niet vanavond.'

'Hoezo?' vroeg ik. 'Ben je zwanger?'

Ze werd knalrood. 'Dat hoor je niet te vragen, Lizzie.'

'Zaar!' Ik liep meteen naar haar toe om haar een stevige knuffel te geven. 'Gefeliciteerd! Ik zal mijn mond houden, beloofd.' Dat deed ik ook, nadat ik het nieuws aan Liam had geappt.

Behalve dat ik nu in mijn eentje de flessen wijn leeg moest drinken, en dat Zara, die normaal van die irritant kleine muizenbeetjes at, waarvan ze ook nog eens de helft liet liggen, binnen enkele maanden een eetlust kreeg waarbij ik me veel comfortabeler voelde, veranderde haar zwangerschap in eerste instantie niets aan onze vriendschap. Ook in de week voor haar bevalling kwam ze nog eten, al arriveerde ze puffend en zwetend en onder het uitstoten van kreunende klanken die uiting gaven aan haar diepe ontevredenheid over het feit dat mijn voorkeur zich op de derde verdieping bevond. Ze strompelde hijgend richting de Togo-bank, als een marathonloper die over de finish wankelt, en bleef daar voorovergebogen staan, een hand op de leuning, die gelukkig tegen de muur stond, want die Togo's zijn geweldig maar wankel als de pest.

‘Stoel!’ stootte ze uit.

Ik draafde naar de eettafel om een van mijn Little Tulip-stoelen van Artifort te pakken, die ik vervolgens onder Zara’s billen schoof. Daarna haalde ik snel een glas water voor haar. Haar ademhaling begon wat te vertragen.

Ze nam een slok water en wees naar de Togo-stoel. ‘Als ik daar nu in ga zitten, kom ik er nooit meer uit, dus dan moet ik er ook in bevallen.’

Het lukte me niet te lachen om die grap; de gedachte dat iemand in mijn in *mint condition* verkerende vintage fauteuil een kind zou baren was te gruwelijk. Zara moest lachen toen ze mijn van afschuw vertrokken gezicht zag.

Had ik geweten dat het de laatste keer zou zijn dat Zara op woensdagavond bij me kwam eten, dat de traditie die twaalf jaar geleden was ontstaan toen we elkaar leerden kennen tijdens onze studie Literatuurwetenschap in Amsterdam die avond ten einde kwam, dan had ik een gulle lach denk ik wel kunnen opbrengen. Als ik de loopings die eraan kwamen ongedaan had kunnen maken door haar in mijn stoel te laten bevallen, dan had ik zelfs die stoel, waar ik een jaar naar had gezocht, met alle liefde opgeofferd.

Natuurlijk ging ik op kraamvisite toen Bodhi drie maanden geleden ter wereld kwam. Het was niet mijn eerste keer en normaal verloopt zo’n bezoekje prima, ik heb zelfs weleens te horen gekregen dat ik een rustgevende uitwerking heb op baby’s, maar Bodhi zette het op een krijsen zodra Zara hem in mijn armen legde. Ik zal maar eerlijk toegeven dat ik dat vrij persoonlijk opnam, ik vond Bodhi bij die eerste kennismaking niet echt een leuk kind. En dat werd er niet beter op toen bleek dat Zara vanaf het moment dat hij werd geboren eigenlijk helemaal geen tijd en aandacht meer voor mij had. Ik begreep heel goed dat haar prioriteiten waren verschoven nu zij, Ravi en Bodhi een gezinnetje vormden, dat ze voor die baby moest zorgen omdat hij anders doodging, dat ze extreem vermoeid was door de gebroken nachten, dat we eigenlijk niet echt meer iets hadden om over te

praten omdat onze levens geen overlap meer vertoonden. Ik nam het haar ook niet kwalijk dat ze elke afspraak die we maakten ook weer afzegde, maar ik voelde me wel eenzaam en in de steek gelaten.

Gelukkig had ik Tim nog om mee te praten, eten en drinken, maar het toeval wilde dat hij een week of drie na Zara's bevalling op een Grindr-date ging en de dag erna appte: 'Als dit de liefde van mijn leven niet is, ga ik het nonnenklooster in.' Al snel bleek dat het voor mij weinig verschil maakte of Denzell wel of niet de liefde van Tims leven was, want Tim ging zo in Denzell op dat hij net zo goed in een klooster had kunnen zitten. Waar hij voorheen met zijn telefoon in zijn hand had geleefd, had hij nu kennelijk continu iets anders in zijn hand, want hij reageerde nog maar zelden op mijn appjes.

Geloof me, ik was oprecht gelukkig voor die twee, ik hield intens van Zara en Tim, ik gunde ze alle baby's en liefde van de wereld, maar ik was wel binnen een tijdsbestek van drie weken mijn twee beste vrienden kwijtgeraakt. Was het daarbij gebleven, dan had ik het misschien nog wel aangekund. Maar zoals ik al zei, een achtbaan eindigt op de bodem. Dus nadat Zara en Tim aan hun nieuwe levens waren begonnen, waarin voor mij even geen plek meer was, raakte ik achtereenvolgens mijn knappe en hyperintelligente vriend, mijn baan, mijn appartement en oma Kat kwijt. Zoals die laatste zou hebben gezegd: 'De duivel schijnt altijd op een grote hoop.'